Alles kan zomaar kapot zijn…maar het betekent niet altijd het einde…

2072

Mandy Bulstra

© Mandy Bulstra, 2026

Auteur	: Mandy Bulstra
Omslagontwerp	: Mandy Bulstra (mbv AI-technologie)
Tekst en redactie	: Mandy Bulstra
Genre	: Fictie/Roman

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden openbaar gemaakt en/of verveelvoudigd door middel van druk, fotokopie, film of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

ISBN	: 9789465467290
Uitgever	: Self-published via Brave New Book

4 Januari 2072, Judgement day.
De dag waarop álles veranderde.
De dag waarop 'normaal leven' ophield te bestaan.
De dag waarop de aarde in duisternis gehuld zou worden.

Het was op die bewuste ochtend dat de vernietigingswapens uit het niets opdoken en zich als een gigantische sterrenregen over het aardoppervlak verspreidde. De impact was zodanig heftig dat grote delen van de aarde verwoest werden, het was één grote chaos. Vernietigingswapens waarvan men notabene beweerde dat ze niet langer bestonden omdat er al zeer geruime tijd vrede op aarde was. De zinloze oorlogen waren gestaakt waarna naties zich gingen concentreren op eigen land en bevolking. Ondanks dat het vrede op aarde was, zo werd ons keer op keer verteld, waren er nog altijd de nodige conflicten. De media zorgden voor smeuïge verhalen, waarvan de helft vaak in twijfel genomen moest worden. Wij wisten niet altijd wat en wie wij konden geloven. De regeringsleiders van verschillende landen gooiden met modder over en weer als een stel kleine kinderen in een grote zandbak. Ondanks de spanningen die werden gecreëerd, was er nog steeds geen haar op ons hoofd dat vermoedde dat men iets heel anders in petto had dan modder gooien. Het modder gooien resulteerde dan ook in chaos en algehele vernietiging. Strategische doelen, dichtbevolkte gebieden, fabrieken, voedselopslagplaatsen en landbouwgebieden werden door de vele doelbewust afgevuurde massavernietigingswapens getroffen.
Een verwoestend landschap achterlatend... niemandsland…

We bevonden ons in de tweede helft van het jaar 2073 toen ik samen met mijn vader richting Amsterdam vertrok.
We wilden niet echt, maar we moesten wel.

Mijn ouderlijk huis was weggevaagd en de voedselvoorraad raakte op. De nare herinneringen van het verlies van mijn moeder en nog twee mensen kleefden aan elke vierkante centimeter van de schuilkelder waarin wij leefden. Daarbij kwam ook nog eens het gevaar van de vele roekeloze plunderaars. Ze namen in aantallen toe en werden hardnekkiger in hun zoektocht naar eten en spullen om te overleven. Het probleem was dat het veelal jongeren betrof die volledig de weg kwijt waren. De mensen die zich ondertussen hadden georganiseerd om Nederland weer op orde te krijgen kregen moeizaam grip op hen. Deze organisatie was druk bezig om de chaos te bedwingen en de orde te herstellen.
Ze probeerden de mensen die nog in leven waren ook in leven te houden, voor zover dat mogelijk was. Samen waren ze met man en macht bezig het puin te ruimen om een weg te banen naar een nieuwe, hetzij onzekere toekomst.
Helaas had deze onzinnige, lafhartige allesvernietigende aanval op de wereld zo'n verwoestende kracht gehad dat het lang zou duren eer de mens überhaupt een poging kon doen om een nieuwe start te maken. Het puin en lijken ruimen zou de nodige tijd en energie gaan kosten. Laat staan zaken op gang te brengen waardoor er voedsel, medicijnen, brandstof en dergelijke geproduceerd zou kunnen worden. De kernwapens, welke verspreid overal ter wereld hun vernietigende werk hadden geleverd en uiteindelijk ongeveer zestig procent van de wereldbevolking het leven had gekost, zorgden met hun straling voor schrijnende en gevaarlijke problemen. De natuur was deels verwoest en leefde een kwijnend bestaan. Het bracht in de getroffen gebieden soms merkwaardige mutaties voort. In diezelfde gebieden was agrarisch bouwland ongeschikt om voedsel op te telen, laat staan dat er normaal drinkwater beschikbaar was; schoon water moest uit de diepte opgepomt worden. Het was daar dan ook bijna onmogelijk om 'schoon' voedsel of drinken te nuttigen.

Naar aanleiding daarvan werden veel mensen alsnog ziek.

Wij hadden het geluk een schuilkelder te bezitten.
Daardoor konden wij, zo lang de voedselvoorraad het toeliet, schuilen voor de ergste straling en de koude nucleaire winter.
Wij woonden in een uitgestrekt gebied van het noorden van Nederland, vlakbij Leeuwarden. Daar was de organisatie nog niet vertegenwoordigd en dus was er geen controle en bescherming tegen plunderaars. Buren hadden wij niet meer. Wij waren op onszelf aangewezen.
Ooit hadden we buren, op een paar honderd meter afstand, maar we hádden buren. Helaas waren ze er niet meer. De buren aan de linkerkant waren met huis en al opgeslokt door de aarde, een diepe krater achterlatend. In de diepte lag een verwrongen stapel hout en stenen die ooit een huis vormden. De buren aan de rechterkant waren op wintersport terwijl hun huis door de bevingen nog schever als de toren van Pisa getrokken werd. Door alle ellende waren wij enigszins genoodzaakt om naar Amsterdam te vertrekken om onze familie te zoeken, áls ze nog in leven waren tenminste. Daar hoopten wij ons aan te kunnen sluiten bij de organisatie zodat we ons nuttig konden maken en wellicht een nieuwe toekomst tegemoet. Maar het liefst bleef ik, het liefst draaide ik de tijd terug toen moeder nog leefde, toen het nog geen raketten regende...

Ik was enig kind en een paar dagen vóór die wereldwijde ramp hadden we mijn vierentwintigste verjaardag gevierd. Ik studeerde Talen aan de hoge school in Groningen en woonde nog thuis. Enerzijds vanwege dat een woning niet te krijgen was en anderzijds zodat ik alvast kon sparen voor als er wel ooit een woning vrij zou komen. De wachtlijsten waren tergend lang en de huren té hoog, zelfs voor een schamele paar vierkante meters.

Mijn ouders hadden het mij destijds aangeboden dus ik betaalde maandelijks wat huur aan mijn ouders en we hadden het fijn samen als gezin. Verkering had ik niet, vriendjes interesseerde me niet. De jongens die ik tegenkwam op school of tijdens het uitgaan waren onvolwassen en gedroegen zich als een stel kinderachtige kleuters. Vaak waren ze de hele dag bezig met hun geliefde mobiele telefoon. Interessante gesprekken voeren was er niet bij. Ik weet nog die ene keer. Wij kregen een nieuwe jongen in de klas, een niet onaantrekkelijke verschijning. Hij was serieus met school bezig en in de pauzes zag ik hem vaak zitten met een opengeslagen boek in zijn handen. Op een dag deed ik een poging mijn nieuwsgierigheid te bevredigen. Ik ging tegenover hem zitten en probeerde een gesprek te starten. Hij keek mij kort aan en antwoordde enigszins afwezig. Ineens dook mijn vriendin op, ze liep achter hem langs. Achter zijn rug bleef ze staan en schudde haar hoofd. Daarop haalde ze haar mobieltje tevoorschijn.
Ze wees naar het ding om daarna naar zijn boek te wijzen. Ik stond op en helde over zijn boek heen om een mobiele telefoon te zien liggen. Met fronsende wenkbrauwen koos ik het hazenpad, een vragende jongen achterlatend. Ik sprak hem nooit meer aan. Jongens waren gewoon niet echt mijn ding.
Behalve die ene dan, nu bijna drieënhalf jaar geleden.

Ik ging destijds met een vriendin een weekje kamperen op één van de Waddeneilanden. We wilden ergens heen waar veel water was binnen de grenzen van Nederland. Dus hoppekee, koffers vol met kleren mee, een tent plus alles wat daarbij hoort ingepakt en op weg naar de eilanden! Daar aangekomen hadden we ons ingeschreven op een camping waar vooral jongeren verbleven. De lol kon wat ons betreft beginnen. We hadden zelf een paar flessen drank meegenomen en wat andere proviand. Nadat we onze tent opgezet hadden moesten we natuurlijk eerst proosten

op onze aankomst. Helaas werkte het weer die bewuste avond niet mee, stortbui na stortbui, het bleef maar gaan.
Wij waren zo slim geweest om de tent op een kleine heuvel op te zetten. De regen werd zelfs zo heftig dat de tentjes op lagere kampeerplaatsen binnen no time volliepen met water. Het bracht een hoop kabaal met zich mee. Her en der zagen we krijsende jongeren hun tent uitkruipen in een wanhopige poging te redden wat er te redden viel. Giechelend van leedvermaak zaten wij in de opening van onze luxe tent met het glas aan de lippen, proostend op een leuke vakantie.

De volgende ochtend werden we wakker van de zon op onze tent. Hij scheen zich met een overweldigende hitte door de tentwand heen te willen boren. De binnenwand had een vochtige laag door de regenachtige nacht en onze adem. De opkomende zon zou het weldra doen verdwijnen. Met een enigszins lichte hoofdpijn van de drankjes van de vorige avond probeerde ik de ritssluiting van de binnentent. Het leek even een onmogelijke taak. Waar één rits de twee tussenflappen, met elk een eigen rits, één moest maken zaten deze nu precies andersom. In een flits zag ik mijzelf de afgelopen nacht nog worstelen en bijna in paniek raken omdat ik de opening niet kon vinden. Na een paar wanhopige pogingen lukte het mij eindelijk om naar buiten te kruipen. Daarna had ik zonder na te denken de flap weer dicht geritst, alhoewel ik daar nog even een moment zoet mee was geweest. Grinnikend bekeek ik nogmaals de sluiting en na synchronisatie van de twee ritsen ging de flap, welke toegang verschafte naar de voortent, weer soepel open. Met mijn suffe kop graaide ik in mijn weekendtas en haalde mijn toilettas tevoorschijn waarin de asperines zich bevonden. Met een koel flesje water, afgekoeld door de enigszins koude nacht, werkte ik vlug een tabletje weg. Aan het gekreun van mijn vriendin te horen was ze ook aan het ontwaken. Haar

stem waarin zich de woorden 'Ik ook…' vormden klonk als schuurpapier op staal. Ik gooide de strip met pillen en een flesje water de tent in. Een korte glimp van haar verfomfaaide gezicht deed me denken aan een stuk leer wat te lang bekneld had gezeten. Ik was zo slim om die vergelijking niet met haar te delen. In plaats daarvan deed ik een poging om een lekker bakje koffie te zetten. Na een redelijke lange relaxte ochtend, in een poging om het genoten alcoholische drankje van de vorige avond te doen verdijven, maakten wij ons klaar om de camping te verkennen. De zware regenval van de vorige avond had zijn sporen nagelaten. We liepen langs een paar half ingestorte tentjes met her en der plastic afval welke de regen gretig had verspreid met zijn kracht. Er was zelfs een tent dat zich in een laagje water bevond waar twee voeten door de ritssluiting staken. Rond de tent dobberden wat lege blikken bier met hun eigen verhaal van die nacht. Na deze aanblik waren wij blij dat wij hogerop stonden.

We besloten de camping te verkennen om te kijken of er wat te doen zou zijn. Bij de receptie kregen we een aantal folders. Er was van alles wat te doen: wandelingen, fietstochten, hetzij alleen of in groepsverband, excursies, waddenlopen etc. Daar wij ons fysiek nog niet zo super voelden besloten we deze dag alleen de camping te verkennen. Al wandelend naderden wij een vlak stuk terrein van de camping. Gelijk viel ons oog op een redelijk grote groep jongeren welke hun onderkomen aan elkaar had geregen met verschillende tenten. Het leek een minicamping op zich. We besloten een kijkje te nemen. We liepen om het aan elkaar geknoopte complex heen. Ineens werden mijn ogen groot. Alsof terug in de tijd staarde ik naar de bumpers van oude auto's die daar netjes op een rij geparkeerd stonden. De felle weerspiegeling van de zon op het chroom van vele auto's deed onze ogen samenknijpen. Als een magneet aangetrokken liepen we naar het

blikken park toe om ons, ik in ieder geval, te vergapen aan al deze statige auto's waarvan het merendeel professioneel gerestaureerd leek. Aan de andere kant bevond zich nog een rij auto's zodat er in het midden een leefgebied was ontstaan. Het geheel deed gezellig aan. Picknick tafels, statafels, her en der een vuurton en een megabarbeqeu als centerpiece van de minicamping. Hier en daar hing iets van een groot net met gaten in de kleur legergroen waaronder je voor de felle zon kon schuilen. Er zaten veel jongeren te chillen op grote zitzakken. Langs de rij auto's lopend zag ik dat het voornamelijk oude Amerikaanse auto's betrof. Ik was behoorlijk onder de indruk daar mijn vader ook twee oude Amerikaanse auto's had. Het vergapen ging door en in het midden van de rij viel mijn oog op een prachtige Chevrolet Blazer. Het was precies hetzelfde model als die van mijn vader maar deze stond op hoge brede banden en was gespoten in een special paint-job. De levensechte vlammen van verf leken zich om de grote wagen heen te krullen. Het omhulde de strategisch geplaatste creepy doodskoppen waardoor het net leek of ze door het vuur verslonden werden. Het was een bruut op wielen. Er verscheen kippenvel op mijn lijf. Zelfs mijn vriendin, waarbij de interesse in auto's soms ver te zoeken was, stond zich te verwonderen over deze bruut. We schrokken ons dan ook een hoedje toen er achter ons gekucht werd. We hadden bezoek aangetrokken tijdens onze wandeling langs al dat pracht.

' Puike wagen hé? Veel pk's hoor! Hij is van Rick, hij daar, met die rooie korte haren en dat baardje '

We draaiden ons om en zagen een lange jongen staan. Hij kuchte, onderwijl zuigend aan een vies bruin klef sigaretje. Hij hield het trillend vast met zijn gele smalle vingers. Het was een smalle, lange jongen met sluik vet zwart haar gehuld om een mager gezicht. Zijn zwarte kraaloogjes keken ons guitig aan. Zijn rommelige snorretje was waarschijnlijk een poging geweest in het

verkrijgen van een volwassen aanblik. Met het sigaretje in zijn hand tussen duim en middelvinger stak hij zijn arm uit en wees richting de grote barbecue. Daar stond een groepje mensen met elkaar te het praten onder het genot van eten en drinken. De persoon waarover de smalle jongen sprak werd onmiddellijk door mij gespot. Het was een middelgrote enigszins gespierde jongen met kort rood haar, gekleed in zwart t-shirt met één of ander opschrift en een donkere spijkerbroek met legerkisten eronder.
Hij leunde nonchalant met zijn elleboog op een stapel bierkratten, in zijn hand een flesje bier. De andere hand, met een sigaret erin, bracht hij naar zijn lippen om een stevige teug te nemen. Zijn karakteristieke gezicht werd gedomineerd door vriendelijke, krachtige ogen. Zijn bleke lippen werden omringd door rood haar welke nog net geen dichte baard vormde. Onder de indruk van zijn voorkomen stond ik even bewegingloos te staren. Met een stevige por van mijn giechelende vriendin werd ik weer op aarde terug geworpen. De smalle jongen stond enigszins ongeduldig op zijn voeten te wiegen en stelde zich voor; 'Ik ben Jojo, aangenaam, hoe maken jullie het. Willen jullie ook wat te drinken? We hebben bier en eten zat en hoe meer mensen hoe gezelliger, nietwaar? '
Aan de brede glimbrul op zijn gezicht af te lezen waren twee nieuwkomers zeer welkom. Mijn blik dwaalde weer af naar Rick. Op een vreemde manier voelde ik ergens een verlangen om hem te ontmoeten. Het gevoel van verbintenis gonste door mijn lichaam. Eer ik wat kon zeggen sleurde mijn vriendin mij al mee achter Jojo aan. Eerlijk gezegd liet ik het toe na deze vreemde onaangekondigde onbekende gevoelens. Jojo snelde ons vooruit. Als een smalle windhond verdween hij in één van de tenten. Bijna meteen dook hij weer op met wat flesjes bier in zijn armen.
Samen liepen we naar het feestgedruis waar Rick zich bevond. Met een luide stem riep Jojo naar Rick; 'Hé Rick, deze blonde meid is helemaal weg van die bak van jou!', ondertussen wijzend

naar mij. Als water zo snel voelde ik het schaamrood mijn wangen in schieten. Als aan de grond genageld keek ik om mij heen. De gesprekken vielen stil en de aandacht was volledig op ons gericht. Wat had ik graag ducttape gehad om die brede grijns van Jojo te bedekken! Zenuwachtig draaiden mijn ogen alle kanten op en het leek wel een eeuwigheid te duren voordat men weer hevig aan het praten en lachen was. In mijn ooghoeken zag ik mijn vriendin met Jojo op een bankje plaatsnemen terwijl ik nog onzeker om mij heen tuurde. Alsof uit een schok ontwaakt voelde ik iets kouds tegen mijn hand aan.

'Dit lust jij vast wel of niet', hoorde ik een diepe mannelijke stem vragen. Mijn eerste blik ging naar het koude ding, wat natuurlijk een flesje bier bleek te zijn, en pakte het automatisch aan. Langzaam tilde ik mijn hoofd op naar degene die mij het drankje aanbood . Alsof de schokken in de aanbieding waren die dag werd ik daar wederom op getrakteerd. Ik keek recht in zijn ogen. Mooie warme lieve bruine ogen. Als ik van suiker was geweest was ik ter plekke gesmolten. Een moment ging voorbij waarin ik gevoelens had welke ik nog nooit bij iemand had gevoeld. Als een klein meisje stond ik wat met mijn voet in het gras te draaien.

'Zo, dus jij vind mijn auto mooi? ', vroeg hij, de ongemakkelijke stilte doorbrekend van het vreemde starende meisje. Wat zou hij wel niet gedacht hebben. Ik voelde me net een kleuter.

'Ehh, ja..', zei ik verlegen en sloeg mijn ogen neer. Van binnen lachte ik mezelf uit. Nog nooit had een jongen het voor elkaar gekregen dat ik mij als een idioot gedroeg. Nog niet eens een blosje op mijn wangen. Nu moest ik mij met alle kracht proberen te vermannen. Voor ik het wist voelde ik een krachtige arm om me heen glijden die mij als geheel in beweging bracht. Het scheen vanzelf te gaan en ik liet mij meevoeren.

Achter mij hoorde ik mijn vriendin hard lachen; schijnbaar was Jojo beter vermaak dan ik gedacht had. Rick leidde mij als een

echte gentleman mee richting de rij met auto's. Zijn aanraking was warm, fijn en vertrouwd, alsof ik hem al jaren kende.
'Wat wil je weten of zien? ', vroeg hij toen we bij de Blazer aankwamen.
'Eeehh..wil je de motorkap open doen? ', vroeg ik zacht en bijna verlegen.
Hij zette zijn flesje bier in het vers gemaaide gras neer en opende het portier om het mechanisme van de motorkap te bedienen. Met een klik schoot de kap los en bleef in het veiligheidsslot hangen. Hij liep naar de voorkant van de auto en zocht naar het mechanisme wat de kap vrij voor beweging moest maken. Onder de indruk van de spieren in zijn armen, die zich spanden om de kap omhoog te tillen, stond ik opnieuw onbewust te staren. Gauw nam ik een slok van het koude bier, mijn hand trilde lichtjes. Ik snapte er niks van, maar voor het eerst in mijn leven begreep ik wat men bedoelde met 'vlinders in je buik'.
'Nou, dit is 'm dan. Heb je er verstand van? ', vroeg hij.
Voordat ik kon antwoorden stond ik eerst een paar keer naar lucht te happen. Met grote ogen staarde ik naar het gigantische motorblok wat onder de kap verborgen zat.
'Wauw! Een V12??!! ', riep ik verbaasd.
Vragend keek ik hem aan. Rick knikte enthousiast. Een brede, enigszins pochende glimlach verscheen op zijn gezicht. Het was zeer bijzonder dat hij een V12 in zijn bezit had. Daar was niet meer aan te komen. Als je er al één kon bemachtigen dan moest je de hoofdprijs daarvoor betalen. Daarnaast mocht je in je handen knijpen als je aan onderdelen kon komen als er wat kapot ging. Al gauw voelde ik de spanning dalen. Ik vertelde honderduit over de auto's van mijn vader en wat ik er zelf van wist; ik leek net een oud wijf op haar praatstoel. Hij kreeg er geen woord tussen en dat probeerde hij ook niet. Hij leek het wel leuk te vinden om me zo enthousiast te horen praten. Ik merkte dat hij

mij van top tot teen bestudeerde en tijdens het oogcontact kwamen de bijbehorende gevoelens steeds even heel strek naar boven. Na mijn verhaal over de auto's van mijn vader raakten we dieper in gesprek en al gauw bleek dat we veel gemeen hadden.

De middag leek snel voorbij te gaan. Rick nodigde mij en mijn vriendin uit om samen met de groep naar een evenement te gaan welke plaats vond die avond op de camping. Er was live muziek van verschillende bands. Daar hadden wij natuurlijk wel oren naar. Nadat we met hen mee hadden gegeten en genoten hadden van het heerlijke barbecue vlees en de salades begaven wij ons naar het feest. Door de luide muziek konden we amper praten maar dikwijls zochten onze ogen elkaar op. Ik merkte dat Rick mij steeds dichter naar zich toetrok. Ik voelde mij bijzonder en genoot van de warmte die hij uitstraalde. Ik kon het niet goed omschrijven maar het leek net of onze zielen elkaar herkende, alsof wij bij elkaar hoorde. Tegen het einde van de avond kwam eindelijk de kus waar ik die avond steeds meer naar verlangde. Een kus zo innig, zo intens waarbij de gevoelens over en weer stroomde, een kus zoals elke kus voortaan met hem zou zijn. Vanaf die nacht waren wij niet meer bij elkaar weg te slaan. We trokken elke dag met elkaar op en genoten van elke moment, ik was dolgelukkig. Toen de vakantie aan een einde kwam had ik al plannen gemaakt om hem vaker te zien maar het bleek anders te gaan als ik had gehoopt. Mijn vriendin, welke een leuke tijd met Jojo had gehad, gaf aan dat hij toch niks voor haar was. Jojo had nonchelant zijn schouders opgehaald en haar gedag gewuifd.

Nadat we alles weer in hadden gepakt op de ochtend van vertrek liepen wij naar de groep toe om afscheid van een paar mensen te nemen. Ik wilde natuurlijk ook nog even met Rick overleggen hoe nu verder. Op de minicamping was Rick niet aanwezig. Jojo

vertelde dat hij met zijn Blazer bezig was. Zo snel ik kon liep ik naar hem toe. De kap van de Blazer stond open en Rick hing half boven het blok om iets los te draaien. Ik kwam achter hem staan en sloeg mijn armen om hem heen. Verrast draaide hij zich snel om waarbij hij bijna zijn hoofd stootte aan de motorkap. Toen hij zag dat ik het was vouwde hij zijn armen om mijn lichaam heen en hield mij stevig vast. O, wat voelde dat toch fijn. Ik maakte me ietsjes los van hem, hief mijn hoofd op en keek in zijn mooie bruine ogen. Een moment lang staarden we elkaar zwijgend aan. Zijn blik was anders, anders dan de hele week, een onbekende, bijna treurige blik.
'Wanneer zie ik je weer? ', zei ik voorzichtig maar hoopvol.
'Ik ben nog twee weken hier en dan ga ik weer op pad, naar ergens en nergens ', antwoordde hij met enige somberheid in zijn stem.
Hij vertelde dat hij niet echt een vaste woonplek had en een beetje rondzwierf van tijd tot tijd, de kost verdienend met klusjes hier en daar. Hij zat niet meer in het 'systeem' waardoor hij geen identificatienummer meer had. Het had zijn positieve kanten en zijn negatieve kanten. Voorlopig vond hij het wel best zo.
Hij kon alleen niet al te lang op één plek blijven hangen, dan zouden de plaatselijke autoriteiten vragen gaan stellen en daar had hij geen behoefte aan. Hij paste niet in het plaatje van doorsnee modelburger. Ik begreep precies wat hij bedoelde maar het voelde als een mokerslag. Hoe kon ik ook verwachten dat mijn gevoelens voor hem op dezelfde manier beantwoord zou kunnen worden naar mij toe. Dat mocht ik ook niet verwachten van hem. En ik kende hem te kort om alles op te geven en samen met hem een onzekere toekomst tegemoet te gaan. Wie weet zou hij dat niet eens willen. Het was alsof hij voelde wat ik dacht en trok me dicht tegen zich aan en kuste mij zacht op mijn voorhoofd. Ik durfde hem niet naar zijn gevoelens voor mij te vragen maar vroeg hem of hij het fijn zou vinden als ik die komende twee weken de

weekenden bij hem zou zijn. Voordat hij instemde zag ik al aan de twinkeling in zijn ogen dat hij dat heel fijn zou vinden, fijner dan ik besefte. De twee weekenden daarna hadden we het fijn, té fijn merkten wij allebei. Die laatste zondag was hij wederom somber. Aan de ene kant bevestigde het mijn gevoel dat de heftige gevoelens wederzijds waren en aan de andere kant besefte ik dat dit geen goed teken was. Met een brok in zijn keel vertelde hij mij dat hij naar het buitenland moest vertrekken voor een poos. Een vriend van hem was betrokken geraakt bij een gewelddadige overval en dat, ondanks dat Rick er niks mee te maken had, hij nu ook op de korrel genomen werd. En het feit dat hij buiten het systeem leefde, en dus geen burgerservice nummer had, werd een mens niet in dank afgenomen.
De kans was groot dat hij op zijn minst een poos onder valse voorwendselen in de gevangenis zou kunnen belanden en daar voelde hij niks voor. Normaal gesproken zou ik zo'n verhaal met wantrouwen hebben aangehoord. Maar in de weken dat ik hem had leren kennen, had ik niets gezien wat wees op slechte bedoelingen. En alhoewel dit als een slag bij heldere hemel kwam stond ik achter zijn beslissing, ik kon ook niet anders. In een korte tijd was ik erachter gekomen dat hij zuiver van hart en geweten was. Het afscheid was dan ook zeer zwaar. Het leek wel of mijn hart uit mijn borstkas gerukt werd toen ik hem uitzwaaide, op weg naar wie weet waar en niet wetend of ik hem ooit nog zou zien.

Eenmaal weer thuis was ik de dagen daarna ontroostbaar. Mijn vader en moeder kende Rick niet maar konden ook geen oordeel vellen over wat er was gebeurd. Ze stonden hoe dan ook aan Rick zijn kant, vooral mijn vader, hij wist dat ik niet zo maar met de eerste de beste thuis zou komen. Mijn moeder had zich op dat moment grote zorgen gemaakt en kwam elke avond nog even op

mijn kamer. We maakten dan nog even een praatje en daarna gaf ze me een stevige knuffel. Mijn lieve moeder, zij wilde altijd het beste voor mij... ik mis haar... ik mis haar zo erg dat het pijn doet…

De gevolgen van de lafhartige aanval van 2072 heeft haar van ons afgenomen. Altijd had vader ons gewaarschuwd voor de ellende welke door de hebberigheid en nalatigheid van de mens gecreëerd werden.

'Ooit gaan ze er zelf aan onderdoor die hoge heren, die alles maar doen en laten en alleen maar om zichzelf geven! Ooit! En dan sleuren ze er ons in mee! ', riep hij vaak met woede en onmacht in zijn stem.

En hij had verdomd nog gelijk ook; die dag kwam, ik vergeet het nooit meer, dé dag, dé dag waarop alles kapot ging.

-De aanval-

Een prachtige zonnige winterse dag kondigde zich aan. De zon leek zichzelf met onzichtbare tentakels langzaam de lucht in te hijsen. Zijn felle zonnestralen streelden de slierten nevel welke zich boven de weilanden bevonden, net alsof hij ze zachtjes over het bevroren landschap begeleidde. Mijn ouders waren meestal vroeg wakker. Mijn moeder was altijd vrolijk en dreunde vaak een oud gezegde op; 'morgenstond heeft goud in de mond '. Dat was een gezegde van vroeger; 'door vroeg te beginnen kan men veel werk verzetten', en dat klopte aardig.

Die dag begon zoals elk ander.
Mijn moeder had voor een heerlijk ontbijt met vers gebakken warme broodjes gezorgd, waarvan de geur tot buiten het huis te ruiken was. Vader zat zoals gewoonlijk aan de ontbijttafel zijn ochtendkrant te lezen met een sterke kop koffie erbij. Ik kwam altijd iets later uit mijn bed gerold. Breeduit gapend liep ik de keuken binnen en naam ook plaats aan de tafel. Deze stond onder het keukenraam waardoor we heerlijk uit konden kijken op de weilanden. Ook het huis van de buren was van daaruit te zien. Er stond al een grote dampende kop koffie voor mij klaar welke ik 's ochtends zo hard nodig had om op te starten. Als een verslaafde nam ik een gretig een paar slokken, waarbij de cafeïne zich verspreidde door mijn bloedbaan en mijn ogen wijd open deed springen. Mijn vader mompelde zo af en toe ontevreden over iets wat in de krant stond. Moeder deed haar schort af, die ze altijd tijdens bereiding van eten en dergelijke in de keuken aan had, en schoof ook aan met in haar handen een schaal warme broodjes.
'Het is verdomme ook wat! Die buitenlandse regeringen zetten elkaar weer onder druk! Daar komt nog eens een keer troep van! ', viel vader kwaad uit.

Ma en ik keken elkaar met fronsende wenkbrauwen aan. Elke dag stond er wel iets in de krant wat hem niet beviel en liet zich daar dan ook over uit. Desondanks wist hij ook wel dat de krant over het algemeen een omhulsel van een 'lege' inhoud was. De echte waarheid was niet besteed aan het 'gewone' volk, daar zouden de hoge heren misschien wel last van kunnen krijgen. De mensen zouden zich kunnen groeperen om zich te verzetten tegen hun beleid en dat wilden zij niet. Maar doordat de echte waarheid verscholen voor ons bleef kwam het naderende onheil des te harder aan.

Ik staarde uit het raam naar het huis van de buren terwijl allerlei gedachten aan school door mijn hoofd zwierven. Die dag zou ik een pittige overhoring krijgen. Alhoewel ik het goed geleerd had twijfelde ik over de inprenting ervan. Mijn hoofd was niet zo bij school de laatste tijd, meer bij de ontwikkelingen van de economie van ons land en de rest van de wereld. Ze wilden de studenten korten, zoals elk jaar, en daardoor zou misschien mijn studie in gevaar komen. Er werd niet alleen bezuinigd op scholing maar ook op de ouderen en de gezondheidszorg, zoals ook elk jaar weer. En dan nog eens de eeuwige dreigende 'ruzie' tussen de wereldmachten, de kranten stonden er bol van. Meestal was het bangmakerij maar tóch was er iets wat me ongerust maakte, ik kon er alleen mijn vinger niet opleggen.

Moeder legde een broodje op mijn bord en ik sneed het open om er plakjes kaas op te leggen. Deze smolt doordat de broodjes nog warm waren, dat was zo lekker. Verder dan het opensnijden van het broodje kwam ik niet. Uit het niets voelden we ineens een soort dreun, alsof men een paal aan het heien was vlak naast ons. De dreun werd langzaam gevolgd door lichte trillingen in de grond die steeds heviger werden. De tafel begon zacht te trillen

en maakte het servies aan het zingen. Uit het raam kijkend zagen wij een geweldige flits die als een enorme vuurbal door de lucht schoot. Het verblinde alles wat op zijn weg kwam. In een reflex wendde we onze ogen af. Ondanks dat de bomen het meeste tegenhielden was het licht te fel. Met onze handen probeerden we het licht af te wenden. Moeder en ik keken elkaar angstig aan. Vader, die de krant van schrik als een harmonica tussen zijn handen gefrommeld had, staarde ons op zijn beurt angstig aan. Een moment ging voorbij waarin het trillen langzaam over scheen te gaan in beven en schudden. Vader reageerde instinctief door van zijn stoel op te springen en ons bij de armen beet te pakken. Stuntelig als het ging trok hij ons bij de tafel weg.
'Weg hier, straks stort de boel in! ', schreeuwde hij.
Zonder aarzelen renden wij als gekken door het ondertussen schuddende huis naar buiten en bleven op de inrit staan kijken. We hielden elkaar stevig vast. Door de schok bemerkten we de kou niet eens welke de wereld om ons heen in zijn greep had. Op een afstand zagen we het huis letterlijk bewegen, alsof het danste op een muziekje. Alles om ons heen was in beweging. Een vreemd krakend geluid trok plotseling door de lucht alsof er een gigantische boom, geraakt door de bliksem, omver viel. Het bleek bij de buren vandaan te komen. Als op commando draaiden onze hoofden tegelijkertijd in de richting ervan. Er scheen zich een kloof gevormd te hebben waarin het huis langzaam opgeslokt werd. De angst greep ons om het hart en we deinsde verder van ons huis af, bang dat hetzelfde bij ons zou gebeuren. Met paniek in onze ogen keken we wild om ons heen.
Onder het aanzwellende lawaai uit hoorde ik mijn vader roepen; 'Kijk daar!'.
Met een ruk keerden we ons om en keken in de richting waar vader naar aan het wijzen was. Zijn arm ging als een autonoom stuk gereedschap van voor naar achter. In de verre verte zagen